

AYFER TUNÇ

YEŞİL PERİ
GECESİ

ROMAN

♥
CAN

2.
BASKI

AYFER TUNÇ
YEŞİL PERİ
GECESİ

© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

2. basım: Ekim 2010, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Knape

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1218-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

AYFER TUNÇ
YEŞİL PERİ
GECESİ

ROMAN

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Anneler Size Gelecek, 2005

Kapak Kızı, 2005

Evvelotel - Saklı, 2006

Aziz Bey Hadisesi, 2006

Mağara Arkadaşları, 2006

"Ömür Diyorlar Buna", 2007

Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

Suzan Defter, 2011

Dünya Ağrısı, 2014

Kırmızı Azap, 2014

AYFER TUNÇ 1964'te Adapazarı'nda doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'ın içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koşuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Yazarın *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010) ve *Dünya Ağrısı* (2014) adlı romanlarının yanı sıra, *Memleket Hikâyeleri* (İletişim Yayınları, 2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek* (2001), "*Ömür Diyorlar Buna*" (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

www.ayfertunc.com

İçindekiler

Rica	13
Kurdun saati	15
Bebekler kadar masum	35
Compact disc	48
“Bir dedikodu gibi gelişti kış”	54
Uyuz, bit ve saçlar	75
“Neler almalıyım yanıma”	89
Uykudan önce uykudan sonra	111
Olmayan şeyler imparatorluğuymdu dünya	114
Ağed! Ağed!	127
Melankolya	137
Biz işte böyleyiz	148
“Yarabbi feryadımı artık duysan diyorum”	162
Bugün yeni bir gün değil	176
Phoenix	187
Babam intihar edemiyor	202
“Korku buhar gibi tütüyordu kaldırımlardan”	211
Yeşil peri gecesi	219
Aşka çok benziyordu	234
Kuyruklyıldızın kuyruğu	258

Bana bir ekran bul ya da aşkımdan söz et	276
Pandora'nın Kutusu	291
Yatakhane	314
Kork benden	339
İki patetik	359
"Kustum öz ağzımdan kafatasımı"	363
Ölüyorsun baba, nihayet ölüyorsun!	397
Alıştırdım	410
Carpe Diem	423
Donna Kişot	427
"Korkuyorum yaşamaktan ki çok güzel"	435
Yeniden doğan	453
Notlar	465

İsa eğilmiş, parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine “İçinizde kim günahsızsa, ilk taşı o atsın!” dedi.

Kutsal Kitap, Yuhanna 8:7
(Zinada Yakalanan Kadın)

Rica

“Benim artık yaşlı bir adam olduğumun farkında mısın? Defterlerimi kapattım, hesaplarımı gördüm, yavaş yavaş yeryüzünden topuklamanın zamanı geldi,” dedi.

“Gel birlikte topuklayalım. Ben de çürümekten usandım,” dedim.

“Yapma, sen hâlâ gençsin,” dedi.

“Sen? Daha yarım asır geçirdin bu batasınca dünyada.”

Güldü. “Daha fazla.”

Gökyüzünü kucaklayan geniş pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Arkada İstanbul’un bulutları, duman duman. Gülüşü uçtu, duman dağılır gibi. Sesi acılaştı.

“Benden bir şey bekleme.. sana verecek bir şeyim yok,” dedi.

Başını gökyüzüne çevirdi. Pencere profiliyle doldu.

Ne kadar harika bir burnun var Ali.. dedim içimden. Yıllar önce de ilk burnun dikkatimi çekmişti. Seni ilk gördüğümde burnundan, gözlerinden, gülüşünden etkilenmiştim. Burnun mağrurdu, karakterliydi. Gözlerin siyahtı, bir erkek için fazla güzeldi. Gülüşün sıcacıktı. Ve ellerin.. ah o şefkatli ellerin.

Bitkindim. Beremi çıkardım. Ali’nin soluk, yıpran-

mış kanepesine, omzumun üstüne uzandım. Sakat gibiydim. Sanki bir kolum yok.

“Beni bir gece misafir et yeter,” dedim duyulur duyulmaz bir sesle. “Bu kadarını da yapamaz mısınız?”

Ali dönüp bana, usulca başlayan ağlayışına, yeşil mürekkeple lekelenmiş parmaklarımdan yere sarkan siyah bereme, saçsız, tamamen saçsız başıma baktı, dehşet içinde.

Dondu kaldı.

Kurdun saati

İçeri girmeden önce Ali'nin kapısında dikilmiş, gözlerine bakmıştım. O güzelim, o simsiyah gözlerine. Korkudan içimin titrediğini göstermemek için kaskatı kesilmiştim. Hâlâ genç bakıyor oluşu beni ümitlendirmiş olsa da, öyle korkuyordum ki olacaktan, sırtımdan akan ter belime inmişti. Avuçlarım bile ıslaktı. Hem çok korkuyor, hem de bu kadar çok korkuyor olmama şaşıyordum.

Oysa sabah uyandığında içimde korku yoktu. Zerresi bile yoktu. Aksine delimsirek bir neşe vardı. Tanya gelmeden, gelip de anahtarıyla usulca kapıyı açmadan, montunu askıya asıp, bizi uyandırmamak için ayaklarının ucuna basarak mutfığa gidip, kendine bir Türk kahvesi yapmadan yataktan kalkmıştım. Ben kalktığımda Tanya bunları çoktan yapmış, ortalığı toparlayıp kahvaltıyı hazırlamış olurdu.

Ev buz gibiydi. Sanki içerde rüzgâr esiyordu. Geçen yüzyılın başında yapılmış kibirli palasımızın tembel kapıcısı daha kalkmamış, kaloriferi yakmamıştı. İncecik ipek sabahlığımın üstüne Osman'ın sweatshirt'ünü giydim. Polardı, sıcak tutuyordu. Salona gittim. Yüksek tavanlı, uçsuz bucaksız salonumuzun İstanbul'a tepeden bakan genişötesi penceresi, görüntüsü kaybolmuş bir te-

levizyon ekranına benziyordu. Mattı, kül rengiydi. İstanbul kül rengi bir pus altında, kıpırdamadan uyuyordu. Boğaz'dan gemiler bile geçmiyordu.

Gene *Kurdun Saati*'nde uyanmıştım. Başıma gelenlerden çok daha önce başlamıştım bu saatte uyanmaya. Babam öldüğünden beri, bebekler doğarken yaşlıların öldüğü, geceyle gündüz arasındaki o garip saatte uyanıyordum. Bir süre öylece, gözlerim tavana dikili yatıp tekrar uyumaya çalışıyordum, sonunda uyuyordum.

Ama yetmiş küsur saattir öyle olmuyordu. Yetmiş küsur saattir gözüme uyku girmiyordu. Ara sıra başım göğsüme düşüyordu. Biraz içim geçiyordu. Uykuya benzemeyen huzursuz bir şeyin içinde bir süre kendimi kaybediyordum. Başım ağrıyordu, çatlıyordu ağrıdan. Başımı durduramıyordum.

Sabaha karşı biraz dalmıştım. Bir-iki saat boyunca çok derin uyumuştum. Çok zinde uyanmıştım. Başımın ağrısı geçmişti. İnanamamıştım. Sanki hayatımda bir şey olmamıştı. Hayatım sanki pürüzsüzdü, tertemizdi.

Mat ekran dalga dalga açılmaya başlayınca kadar pencerenin önünde dikildim. Şehir Hatları vapurlarıyla motorlar belirdi. Bir tanker görüntüde yüzer gibi geçti. Sisi delen soluk ışıklar söndü. İçimde aşırı, vahşi bir coşku vardı.

Hiç âdetim olmadığı halde kahvaltı hazırladım. Hem çay demledim, hem kahve yaptım. Bir cam kâseye üç yumurta kırdım, biraz süt, bir tutam tuz-karabiber ekledim, çırpıtım-çırpıtım-çırpıtım. Buzdolabından çıkardığım çok tahıllı, çok besleyici, çok sağlıklı ekmekleri çırpıtığım sütlü yumurtaya batırıp kızartmaya başladım. Osman mutfaktan gelen kahve kokusuyla uyandı. Cilasını iyice eskimiş parkelerde terliklerinin çıkardığı sesi duydum.

Osman Berlin'den altı saat önce gelmişti. Yetmiş kü-

sur saat önce olup bitenlerden habersizmiş gibi yapmıştı. “Çok yorgunum,” deyip yatmıştı. Yatarken bana “Hayalete benziyorsun,” demişti.

Beni sabahın köründe ayakta görünce çok şaşırdı. Ben hem yumurtalı ekmek kızartıyor, hem var gücümle şarkı söylüyordum.

Rüzgâr söylüyor şimdi o yerlerde bizim eski şarkımızı şarkısını söylüyordum.

Vazgeç söyleme artık, hatırlatma mazideki aşkımızı.. aşkımızı.. diyordum.

Aşkımızı derken göğsüm çok fena acıyordu, (Ali’yi hatırlıyordum).

Osman “Hayırdır?” dedi, şaşkın şaşkın. “Saat daha altı buçuk! Delirdin mi?”

Berbat görünüyordu. Aşkımızın ipini çektiğim o ilk geceden beri sabahları berbat uyanıyordu. Ama çabuk toparlanıyordu. Öyle çabuk toparlanıyor, öyle çabuk eski Osman oluyordu ki şaşıyordum.

Her haliyle güzel olan adamlardandı. Alnının tatlı kavsiyle bal rengi gözleri, kırkı yeni geçen yaşına ve kırılmış sakallarına rağmen yüzüne aklına eseni yapan, çocuksu bir hava veriyordu. Gerçekte de öyleydi. Çocuk-suydu. Zayıf karakterliydi. Onun, bende garip bir şefkat gösterme isteği uyandıran, beni zamanı geçmişçe, gereksizce anneleştiren bu çocuksu haline âşık olmuştum.

Ben zaten bu yaşa gelene kadar çok fazla adama âşık olmuştum. Hayata hep kendimi birilerine âşık olduğuma inandırmaya çalışarak tahammül etmiştim. Ama hep birilerine âşık olmaya çalışarak sefil olmuştum. (Aslında âşık olduğum herkes tekti, Ali’ydi.)

Ben kendimi aşkın içinde kaybedemezdim. Ben kendimi hayatın içinde kaybederdim. Âşık “gibi” bir şey olurdu, (bir şey işte.. âşığa benzeyen, aslında değil). Ama sefaletim “gibi” değildi, gerçekte. Osman’ın o ço-

cuksu yüzünün ardında çelik gibi bir bencilik, ağlatıcı bir zayıflık olduğunu çabuk görmüştüm. Ama inkâr etmişim.

Sevilmek istemiştim. Ömrüm sevilmek isteyerek geçmişti. Sevilmek için güzelliğimden başka verebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Ama güzelliğimi herkes istemiyordu. İsteyenler de çabuk bıkiyorlardı. Osman yıllardır beni çok sevdiğini söylüyordu. Buna bazen inanıyordum, bazen inanmıyordum. Beni bazen gerçekten seviyor, bazen sevmiyordu. Ben de onu bazen seviyor, bazen sevmiyordum. (Aşkımızın ipini çektiğim geceden beri hiç sevmiyordum.)

Sevginin kesintisiz bir şey olduğuna inanmıyordum.

Sevgi doğuyordu. Sonra bir gün ölüyordu.

Ölünce hiç doğmamış gibi oluyordu.

Osman'ın gözlerinin altı kararmış, alnı kırışmıştı. Olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Başını göğsüme yatırıp, parmaklarımı arasından geçirmeyi sevdiğim, hâlâ gür saçları karmakarışıktı. O mahut geceden beri sinirliydi, iyi uyuyamıyordu. Geceleri olur olmaz saatlerde uyanıp bana sımsıkı, boğacak kadar sıkı sarılıyordu. Dehşetle uyanıyordum. Başucu lambasını yakıyordum.

“N’apıyorsun, boğacak mısın beni?” diyordum.

Evet desin diye bekliyordum. Artık bir şey desin, ne olacaksa olsun. Korkunç bakıyordu. Ama cevap vermiyordu. Kalkıp salona gidiyor, sigara içiyor, bazen balkona çıkıyor, geri geliyordu. Yatağa döndüğünde her yanı buz kesmiş oluyordu. Bu kez yumuşacık sarılıp “Isıt beni, n’olur.. ısıt-ısıt-ısıt!” diyordu. Dişleri takırdıyordu üşümekten. Nefesi buz kokuyordu.

Mutfağın kapısında dikilirken gözüm pijamalarına ilişti. Kenarlarına lacivert biye geçirilmiş, uçuk mavi, ipek pijamasının düğmeleri açıktı. Altı kasıklarına kadar

inmişti, işemek üzereymiş gibi görünüyordu. Osman'ın pijamalarından nefret ediyordum. Ona kaç kere, "Senden başka yatarken pijama giyen kalmadı, farkında mısın? Millet fanilayla yatıyor artık," demiştim. Her defasında, milletin neyle yattığını nerden bildiğimi sormasını beklemiştim. Sormamıştı. (Sorsaydı onu kuşkulan-dırmak, huzursuz etmek için manidar bir havayla gülüp geçecektim. Televizyonda görüyorum, dizilerdeki adamlar hep fanilayla yatıyor demeyecektim.)

Ekmekleri yumurtaya bulayıp tavaya koyuşumu izlerken, beyazlarını yolduğu göğüs kıllarıyla oynuyordu gene. Geçen yaz "Yolmakla bitiremezsin, boşuna uğraşma," demiştim. Hava çok sıcaktı geçen yaz. Klima doğru düzgün soğutmuyordu. Burgazada'daki ev çoktandır Teoman'ın olduğu için yazı İstanbul'da geçiriyorduk. Osman kanepeye uzanmış, Pekin olimpiyatlarının açılışını izliyordu. Üstünde bir tek boxer'ı vardı. Reklam gir-dikçe göğsüne bakıyor, beyaz kılları yolup atıyordu. "Haklısın," demişti sonunda. "Kopardıkça artıyor mu, n' oluyor bu sıçtığımın beyazları!"

Nar gibi kızarmış yumurtalı ekmekleri tabağa aldım. şarkıya devam ettim.

Bir kış günüydü başladı, bu hazin macerası ömrümü-zün.. ömrümüzün..

(Bizatihi bir hazin macera olan ömrümüz!)

Plastik kutudan tam yağlı beyazpeyniri çıkardım. Porçini mantarlı kaşarı ince uzun dilimledim. Tulum ve rokfor peynirlerinin sert plastiğini mutfak makasıyla kes-tim. Yağlı kâğıtlara sarılmış sucukları, fıstıklı karabiberli salamları, sebzeli jambonu, füme dili çıkardım. Mutfak darmadağındı. Bu sıcak, buharlı, penceresiz mekânda hiçbir şeyin yerini doğru dürüst bilmediğimden, boş za-manlarımda, (paramız olduğunda tabii), dükkân dükkân dolaşarak aldığım pahalı tabakları bulmak için bütün do-

lapları açmam gerekiyordu. Açtığım kapakları kapatmıyordum. Çektiğim çekmeceleri itmiyor, kavanozları yerine kaldırmıyordum. Sağa sola yağ sırıyordu, silmiyordum. Osman halime giderek daha çok hayret ederken petekli balı, Bodrum mandalinası, frambuaz ve taze ceviz reçellerini, çikolatalı fındık ezmesini, buz gibi suda yıka-dığım fesleğen dallarını, Çengelköy bademlerini ve çeri domatesleri, İtalyan malı zeytin ezmesini ve halis tereya-ğı, kaymak, pekmez ve tahini tabaklara koydum. Bardak-ların en büyüklerinden ikisini sıktığım portakal suyuyla doldurdum. Mutfaktaki küçük masa doldu taştı.

Osman “Misafir mi var?” diye sordu şaşkın şaşkın.

“Hayır,” dedim.

Açtığım dolapta bir yığın baharat bulunca sevindim. Ekstra sızma zeytinyağına çöreo-tu, haşhaş tohumu, ana-son ekledim. İri, parlak, siyah zeytinlerin üstüne limon kabuğu rendeledim. Yeşil zeytinlere sarmısaklı zeytinya-ğı gezdirdim. Birer avuç ceviz ve bademi, buğulanmış bir siyah üzüm salkımını peynir табаğına yerleştirdim.

Sanki kahvaltıda iki kişi değilmişiz, sanki mutluluk-tan ölüyormuşuz, günlerden de pazarmış üstelik, ev mi-safirle dolup taşacakmış, saatlerce neşe içinde yiyip içe-cekmişiz gibi kahvaltı hazırlıyordum.

Osman’ın şaşkınlığı kızgınlığa dönüştü.

“N’apıyorsun sen ya? Madem kimse gelmeyecek, niye her şeyi çıkarıp ziyan ediyorsun?” diye bağırdı.

Hem güldüm, hem şaşırdım. Osman zarar, ziyan, is-raf nedir, bilmezdi çünkü. Ayrıca Osman bağırma-zdı da, yüksek sesle bile konuşmazdı.

Çocukluğumda babaanne demem gereken nefretlik Fikriyanım’ı hatırladım. Asla benimsemediğim, “babaan-nem” diyemediğim Fikriyanım, gerçekten babaannemdi, babamın özbeöz annesiydi. (Annemden nefret ettiği için benden de nefret eden korkunç büyükanne.) Yemeğimi

bitirememişsem ve babam yanımda değilse, kaşığın tersiyle parmaklarımın eklem yerlerine vurur, “Madem yemeyecektin niye ziyan ettin!” diye bağırdı. Parmaklarıma vurmasın diye, gözyaşlarım aka aka yemeğimi bitirdim. Bitirince beni sevecek sanırdım, yine sevmezdi. Yüzüme küçümseyerek bakardı. Kâküllerimi çekiştirirdi. “Söyle bakalım, sen de büyüyünce anan gibi orospu mu olacaksın?” derdi.

Gülüştündeki kötülükten anlardım ki, anam gibi orospu olayım istiyor.

Ama beni babaanne mahvetmedi. Beni ben mahvettim. Ya da beni hayat mahvetti. Ya da babam, annem, babaanne, Süleyman Amca, herkes. Beni kimin mahvettiğini bilmiyorum. Sadece mahvolduğumu biliyorum.

Osman öfkeyle bağırınca aklımdan bir an masanın örtüsünü çekip üstündeki her şeyi yere indirmek, mutfakta ne varsa kırıp dökmek geçti. Yapmadım. Bugün için bambaşka planlarım vardı. Planlarımı bozmaya niyetim yoktu. Osman’ı kuşkulandırmamalıydım, açık vermemeliydim.

“Hadi otur,” dedim kaygısızca. Sanki yetmiş küsur saattir gözüne uyku girmeyen ben değildim. “İçimden geldi kahvaltı hazırladım, ne var?”

Kahvaltının zenginliği gözünü okşamıştı, oturdu. Bardaklara çay, tabaklara ikişer dilim yumurtalı ekme koydum. Birini ısırdım. Sıcacık, yumuşacıktı. Çok güzel olmuştu.

“Fikriyanım yumurtalı ekmeğe ekme balığı derdi,” dedim ağzım dolu dolu. “Bunun neresi balığa benziyor Allah aşkına?” Cevap bekler gibi bakıyordum, gülüyordum. “Sana babaanne Fikriyanım’ın ne kadar korkunç bir kadın olduğunu anlatmış mıydım?”

Halimdeki delimsirek neşe sesime de yansımış olmalı ki çok gerildi.

“Senin neyin var?” dedi vereceğim cevaptan deli gibi korkarak.

“Bilmiyorum, ilaçlar iyi geldi galiba,” dedim.

İlaçların gerçekten işe yaradığını sandı, rahatladı.

Aşkımızın ipini çektğim o ilk geceden, yetmiş küsur saat önce ruhumun katledildiği son geceden ve ikisinin arasındaki gecelerden haberi yokmuş gibi davranıyordu.

Oysa biliyordu.

Bildiğini biliyordum.

O ilk geceye ‘aşkımızın ipini çektğim gece’ demek hoşuma gidiyordu. Mağdur gösteriyordu beni, romantik gösteriyordu. Mağdur ve romantik görünmek hoşuma gidiyordu. Bu benim tabiatımdı. Aynı zamanda silahımdı. Ama her defasında kendimi vuruyordum.

Aslında mesele o geceye ‘aşkımızın ipini çektğim gece’ demek değil, aşkımıza ‘aşkımız’ demektir. Ben aşkın ne olduğunu biliyordum. Osman’la yaşadığımız şey aşk değildi. Aşka çok benzediği zamanlar olmuştu. Ama tümüyle aşk değildi. Başka bir şeydi. Benim boğucu derin umutsuzluğumdur. Kapandaki fare gibi çaresizliğimdir. Tuzağa düşmüşlüğümdür. Sevilmeyi ölesiye isteyişimdir.

Ama aslında asıl-asıl-asıl mesele, aşkımızın değil, hayatımızın ipini çekmeye karar vermiş olmamdır. Ben aşk olmayan aşkımızı çoktan boşvermişim. O ilk gece ile son gece arasındaki geceler boyunca ilmeği boynuma geçirmişim. Şimdi ip elimdeydi. Çekersem ikimizin de ipini çekmiş olacaktım. Hayatımızın ipini çekmiş olacaktım.

Delirmemek için ilaç alıyordum. Delirmekten kastım, aklımın başımda olmayışı değildi. Aksine, aklım fazlasıyla başımda olduğu için delirmekten korkuyordum. İyice gerilmiş bir lastiğin kopması gibi ikiye bölünmekten, iki ayrı yöne şiddetle savrulmaktan, parçalarımın duvara çarpmasından korkuyordum.

Ölmek evlaydı. Ama insan ikiye bölünse bile ölmeyebiliyordu. Ağır yaralı olarak yaşamaya devam ediyor, işin kötüsü kendinde son darbeyi vuracak gücü bulamıyordu. Ölmek isteyip de ölememek korkunçtu. Daha önce de başıma gelmişti. Antidepresanlara aklımı başımdan uzaklaştırmak için ihtiyacım vardı.

Ama aşkımızın ipini çektğim gecedan beri, başımın orta yerinde, beynimin çekirdeği diyebileceğim bir yeri mütemadiyen oyan bir düşünceyi gerçekleştirmek için ilaçları bırakmışım.

Düşünce koza içindeki kelebek gibi büyümüşü.

Bugün kanatlanacaktı. Kararlıydım.

Osman bu mükellef kahvaltıyı kafamın ilaçlı oluşuna yordu, rahatladı. Öyle rahatladı ki, hem çay hem kahve içti. Midesi ağrıyacak diye düşündüm. Ağrısın diye düşündüm sonra, ağrıdan gebersin. Ben günlerdir gebe riyorum.

Kahvaltı boyunca havadan sudan konuştuk. Davet edildiğimiz abuk sabuk konseptli partilerden, kuru temizlemecinin yeni dükkânının lüzumsuz büyüklüğünden, bizim caddede açılan kafelerden, sevdiğimiz markaların kış indirimlerinden, Osman'ın müziğinden.

Ödenip biten borçlardan da söz ettik. Ama bu konuyu hemen kapattık. Tadımızın kaçmasını istemiyorduk. Kış tatilinden ve orospu çocuğu Teoman'dan söz etmedik. Benim yaşadıklarımın, Teoman'ın bana yaşattıklarından hiç söz etmedik. Osman olan bitenden haberi yokmuş gibi davranıyordu ya, merak ediyordum, nasıl yaşayabiliyordu? Gece uykularının kötüleşmesi sayılmazsa, bu kadar sahtekârca yaşamak ona neden hiç dokunmuyordu?

Tanya geldi. Bu saatte kalkmış olmamıza alışık olmadığı için bizi kahvaltı masasında görünce şaşırıldı. Günlük rutini altüst oldu. Ne yapacağını, işe nerden baş-

layacağını bilemedi. Osman bir an önce çıksın, gitsin istiyordum.

“Bugün evde misin?” dedim. Niye der gibi yüzüme baktı. “Tanya’nın çok işi var. Camları silecek, rahatsız olursun.. spora falan git istersen.”

Osman’ın bir işi yoktu. Hep var gibi yapmıştı. Ama yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Ne iş yaptığını söylemesi gerektiğinde, sanki atom fizikçisiymiş de kuantumun sırrını keşfetmek üzereymiş gibi “Müzikle uğraşıyorum,” diyordu.

Gerçekten de uğraşıyordu, umutsuzca. İlk tanıştığımızda harika piyano, harika gitar, harika davul çaldığını sanmıştım. Evine gittiğim ilk gece. Salonda, duvarın tam ortasına dayalı duran, parlak siyah, tuşlarının uçları dokunmaktan yıpranmış, eşyanın eskimişliğine, durmuş oturmuşluğuna bakınca anneannesinden filan kalma olduğunu yakıştırdığım, ama ağlamaklı bir gecenin sonunda, aslında babasının evi zengin, çağdaş göstereceğini diye, iflas eden bir antikacıdan yok pahasına aldığını öğrendiğim Henry Schwander’de bana kendi bestelerini çalmıştı. O sırada ona âşık olduğum için olağanüstü besteler yaptığını, onları da olağanüstü çaldığını sanıyordum. Gün’ün ölüm acısı içimizdeydi daha. Bunun da etkisi vardı. Belki de sırf bu yüzden. Bilmiyorum.

Osman’ın müziğinin vasatın altında olduğunu sonra anladım. Hayranlığım geçince. Aşkım bitince. Gerçekten iyi çalanları dinleyince.

Müzikle uğraşıyordu ama gerçekten müzisyen değildi. Babası merhum profesör taşyürek Necmi Bey gibi jeoloji okumuştur. Bir süre jeolog olarak çalışmaya çalışmış, ama becerememişti. “Neden?” diye sorduğumda, bu mesleğin ona göre olmadığını söylemişti. Ona göre olmayışının bir nedeni yoktu. Herhangi bir iş yapmak ona göre değildi. Aslında bir iş yapmak bana göre de değildi.

Ama bana göre olsun, elimden bir iş gelsin istemiştim. Bunun için uğraşmıştım. Ama becerememiştim.

Uzun süre, kocamın hak ettiği başarıyı bir türlü yakalayamayan harika bir müzisyen olduğuna inandım. Sonra anladım ki, Osman'ın yeteneği yoktu. Epeyce bilgisi vardı, ama yeteneği yoktu. Müzik yapmak için gruplara girip çıkıyordu. Girdiği her grubun yedek üyesi, zor durumda gözden çıkarılanıydı. Gruplara eğlence ve bilgi katan dolgu maddesiydi. Ama yetenek olmayınca eğlence ve bilgi pek işe yaramıyordu. Bir işe yaramayan bilgisi artık ciddiye alınmaz hale gelince, eğlencesine doyulunca Osman gruptan uzaklaştırılıyordu. O da arkalarından konuşuyordu. Kovulduğu grup hakkında ileri geri konuşuyordu. Ama söylediği kışkırtıcı sözler dalga dalga yayılıyor, birileri tarafından Osman çok haklı bulunuyor, bu da onu yeni müzisyenlere, yeni gruplara taşıyordu.

Gene de hiçbir yerde dikiş tutturamıyordu. Uzun süre barınamıyordu.

Bu yüzden yıllardır bir şeyleri satarak yaşıyordu. Başarabilirse beste satarak, babasından kalan daireleri satarak, borca girip aldığı arabaları satarak, hatta beni satarak.

Camların silineceğini duyunca "Aman aman! Hemen çıkıyorum," dedi.

Bütün erkekler gibi o da nefret ediyordu evin altüst olmasından. Tanya ne zaman büyük temizliğe girişecek olsa evden kaçıyordu. Kendi gibi boş gezenin boş kalfası arkadaşlarıyla veya takıldığı müzisyen gençlerle buluşuyor, dalga geçiyor, eğleniyor, zilzurna sarhoş olup eve dönüyordu.

"Zaten benim dükkâna bakmam lazım bugün," dedi. "Parke döşenecek.. sonra da benim çocuklarla buluşacağız."

Duş yaptı, giyindi.

Bu coğrafyanın tüm hikâyelerini büyük bir coşku ve cesaretle anlatan Ayfer Tunç, edebiyatımızın en güçlü kalemlerinden.

Ayfer Tunç'tan bugünün romanı.

Güzelliğini zehirli bir sermaye olarak kullanan genç bir kadının hayattan öç almak için soyunmasıyla başlayan bir düşünüş hikâyesidir *Yeşil Peri Gecesi*. Modern toplumun ikiyüzlülüğüne, geleneklerin, alışkanlıkların zorbalığına direnen, "farkına varmış" ve bu nedenle acı çeken bir kadının, annesiyle hesaplaşamayan bir kız çocuğunun, okuyanı rahatsız eden ve belki de bu nedenle elinizden bırakamayacağınız öyküsü. Cumhuriyet elitlerinin düşün kuşakları ile orta sınıfın can çekişen tutunamayanlarının karşılaştığı trajik bir karnavala dönüşen kapak kızının romanı, toplumun ve bireyin ruh haritasını en ince ayrıntısına kadar resmeden Ayfer Tunç'un güçlü anlatımıyla Türkiye'nin çürüyen yüzüne de ayna tutmaktadır.

Kapak resmi: KNAPE

ISBN 978-975-07-1218-0

9 789750 712180